

نسبی خوب دارد. اول اینکه می شود هر محتوایی را با این ژانر و با این قالب ارائه داد. یعنی صرف نظر از محتوا و پیام می شود از این قالب برای هر محتوا و پیامی استفاده کرد. من این کار را دوست دارم شاید بتوانیم اسم این سختی کار را تخصص بگذاریم؛ یعنی اینکه همه تصویر بردارها، صدا بردارها، بچه های صحنه و دستیاران کارگردان مادر همه این برنامه ها («رالی ایرانی»، «سرزمین دانایی»، «شام ایرانی»، «مافیا») این کار را به خوبی بلد هستند و برای آن آموزش دیده اند. زمانی که ما سعی کردیم گروه دیگری را برای فیلمبرداری، صدا برداری و تهیه و تولید بیاوریم مجموعه صدمه خورد و این کار کمی تخصصی شده است چرا که ما «رالی ایرانی ۲» را با حدود پانزده دوربین فیلمبرداری کردیم و بیست قسمت حدود شصت، هفتاد دقیقه ای را در ده روز ضبط کردیم؛ یعنی ما روزی چهل الی پنجاه دقیقه مفید را با پانزده دوربین ضبط می کردیم. در واقع این یک کار خاص است و تخصص خاص خودش را دارد و حاصل کار یک گروه بزرگ است که من هم به عنوان تهیه کننده و گاهی اوقات کارگردان جزو آن هستم. من بعضی وقت ها تهیه کننده بوده ام (برای مثال در «رالی ایرانی») و در مواقعی مثل «شام ایرانی» کارگردان بوده و تهیه کننده نیستم اما به هر حال جزو این گروه هستم. این کار تخصصی است و البته من می دانم که این سال ها خیلی به آن توجه شده است یعنی برنامه های مختلفی در تلویزیون و در همین ژانر ساخته شده که البته به اشتباه به آن مستند مسابقه می گویند. اولین ریلیتی شویی که ما برای تلویزیون ساختیم برنامه ای به نام «سرزمین دانایی» بود و کپشنی که برای این برنامه زدند مستند مسابقه بود؛ این تصور اشتباه ایجاد شده که متأسفانه خبرنگاران هم به آن دامن می زنند و می گویند ریلیتی شو یا همان مستند مسابقه که این ترجمه کاملاً غلط است. ریلیتی شو یک ژانر است که می تواند انواع و اقسام مدل ها را داشته باشد که یکی از آن ها مستند مسابقه است. در حال حاضر «مافیا» را ساخته ایم که یک فیلم مسابقه است و به امید خدا به زودی پخش می شود. خیلی ها به سمت این ژانر آمده اند که هم

من یک بار گفته ام و باز هم می گویم اگر چه بعضی از دوستان از من قبول نکرده اند و عده ای من را مورد هجمه و مخالفت قرار دادند و آن هم این است که من اصالتاً ماهواره نگاه نمیکنم و مطلقاً برنامه مشابه خارجی نمیبینم. من حتی یک قسمت از آن مدل شام ایرانی که میدانم از شبکه های ماهواره ای به زبان فارسی پخش میشود را ندیده ام.

اجتماعی بدهیم اما وقتی بخش هایی از برنامه وایرال و دیده می شود کاملاً طبیعی است، یعنی خود باز بگران و با فن پیچ های آن ها این کار را کرده اند و یادیده شده و مردم آن را دوست داشته اند.

ساخت reality Show در ایران خیلی در میان سازنده ها مورد استقبال قرار نگرفته و شما یکی از معدود افرادی هستید که به این موضوع توجه دارید. سختی کار یک طرف، دغدغه شما برای این کار چون توجه زیادی به سمتش نیست شکل گرفته با علاقه شخصی است؟

این قالب ژانر از حدود سال دو هزار در بسیاری از شبکه های تلویزیونی و رسانه ای دنیا و آن هایی که صاحب تلویزیون هستند باب شده و طرفداران خاص خودش را دارد. در ایران خیلی دیر آمد و اولین کسی که ریلیتی شو ساخت خود من بودم و در تلویزیون مجموعه ای به نام «سرزمین دانایی» را داشتیم. آن زمان متأسفانه فضای وجود نداشت منتها من آن را ساختم. بعد از آن در شبکه نمایش خانگی «رالی ایرانی ۱» را ساختم که آن هم ریلیتی شو بود و باز به تلویزیون برگشتم و ریلیتی شو های دیگری مثل «دستم را بگیر»، «هفت روز و هفت ساعت» و «هفت شهر عشق» را ساختم و پس از آن در شبکه نمایش خانگی «رالی ایرانی» را ادامه دادم و در حال حاضر هم «شام ایرانی» و «مافیا» را دارم.

ریلیتی شو یک ژانر است که چند مزیت

مخاطب غافلگیر کننده است ولی با اجازه هنرمند تصویر شد. ما مثل دوربین مخفی نیستیم و هیچ بخشی را بدون اجازه باز بگر پخش نمی کنیم.

در حال حاضر اینستاگرام به دیده شدن برنامه ها کمک می کند. چقدر به این فکر کردید که در هر قسمت تمهیداتی یک سناریو سازی برای وایرال و پخش شدن در شبکه های اجتماعی داشته باشید؟

قبول داریم که شبکه های اجتماعی مثل اینستاگرام، تلگرام و یا شبکه های دیگر در توجه مردم به برنامه های این چنینی و حتی سینما و برنامه های تلویزیونی نقش دارد و به آن کمک می کند اما ما هیچوقت اساس را بر این نگذاشتیم که سناریویی بچینیم تا بخشی از برنامه های ما در شبکه های اجتماعی وایرال شود و همیشه از اینکه بخش های زرد ساخته شود پر هیز کرده ایم. چنان که می دانید ما در انتخاب باز بگران مان سعی می کنیم از کسانی که زرد هستند و این بخش شان پررنگ تر است کمتر استفاده کنیم. اگر ما می خواستیم آنچه را که ضبط کرده ایم، مونتاژ و پخش کنیم مخاطب ما ده ها برابر پیش از حالا بود ولی ما همه را ملاحظه می کنیم و هیچکدام از بخش های غیر قابل پخش را در شبکه های مجازی منتشر نمی کنیم. من این کار را غیر حرفه ای می دانم و معتقدم بخشی که بیننده در شبکه های مجازی با آن مواجه می شود همان چیزی باید باشد که کاملش را در وی او دی، سی دی یا از تلویزیون می بیند. بنابراین ما بر اساس جذب مخاطب در شبکه های اجتماعی سناریو نمی چینیم و حتی خود گروه کارگردانی و تدوین، بخش هایی را برای شبکه های اجتماعی جدا نمی کنند. اگر بخش هایی وایرال می شود از اصل برنامه است و ما چیزی به نام پشت صحنه نداریم که آن را به شبکه های

